

ΚΑΘΩΣ ΤΥΛΙΓΕΣΑΙ...

Καθὼς τυλίγεσαι καὶ ξετυλίγεσαι,
τρισάμοιρη ψυχῇ, σὰν παραμύθι,
μὲ πιάνει ἓνα ἔλεος γιὰ σένα ἀτέλειωτο,
μὰ νοσταλγία χαμοῦ βαθιὰ στὴ λήθη.

Δὲν ἦταν βολετὸ ἀπ' τὸ περιβόλι σου,
ποῦ ὁ κόπος σου κι ὁ πόνος σου τ' ἀγιάζει,
νὰ πλέξῃ ὡς τὸ παράθυρο τ' ἀγιόκλημα,
ὁποῦθε ὁ κόσμος ὅλος μοῦ φαντάζει.

Μὴ λὲς στοὺς ἄλλους τίποτε καὶ τύλιξε
σ' ἓνα μετάξινο ὑφάδι τὴν καρδιά σου.
* Ἄσε τὴ μοῖρα, ὡς ἄφησες ἀτάραχα
τὸ βράδιασμα νὰ μπῆ στὴν καμαρά σου.

Σοφοὶ τρανοὶ κι ἄς εἶναι πλάστες κι ἄτρομοι
πόσο θολοὶ στὸ συντριμμό σου ἀγνάντια.
Δὲν τὰ νογᾶν τὰ βάθη σου, τῶν κόσμων σου
Τὰ μελανὰ δὲ γνώρισαν διαμάντια.